

Válečná uprchlice: Nehledejme mezi sebou rozdíly. Dobrota je znakem lidskosti, ne národnosti

21.2.2025 - | Charita ČR

Olena pochází ze Záporoží, města na jihovýchodě Ukrajiny. Kraj, v němž žila, byl téměř od počátku války okupován ruskou armádou. Protože už pro ni a její dospívající dceru nebylo na Ukrajině bezpečno, rozhodly se odejít. „Kamarádka mi řekla, že Česká republika je moc dobrý stát. I moje dcera má ráda Čechy. Přijely jsme po začátku války, v březnu roku 2022 a už jsme zůstaly,“ vzpomíná na jaro před třemi lety.

Když dorazily po dlouhé cestě do Čech, čekalo je více jak 24 hodin ve frontě před stanem Krajského asistenčního centra v Plzni.

Přístřeší jim poskytla rodina z vesnice v plzeňském kraji. „Jsem moc vděčná české rodině a jejich babičce, která nás přijala ve svém domě. Hodně jsme brečely a ona pro nás byla jako rodina, kterou bohužel nemáme.“

Na Ukrajině pracovala Olena jako psycholožka pro děti i dospělé. Na kurzech češtiny, kam začala po svém příjezdu docházet, se dozvěděla, že v Komunitním centru Diecézní charity Plzeň zrovna někoho na pozici psycholožky hledají. „Na Ukrajině jsem hodně pracovala s lidmi, mám lidi ráda. A když jsem nastoupila do plzeňské charity, poznala jsem skvělý tým. Jsem vděčná, že tady mohu pracovat.“ Díky své práci dnes pomáhá dospělým a dětem z Ukrajiny, kteří kvůli válce opustili své domovy a s těžkou situací se potřebují někomu svěřit. „Mohou se mnou probrat citlivá témata a zkrátka vše, co je trápí. Jsem šťastná, že má moje práce smysl. Vidím, jak se dítě postupně adaptuje a už nebrečí. Vidím, jak ženy, které nemohly najít práci, najednou pracují. Pomáháme všem – dětem, ženám, mužům. Všem, kdo to potřebuje a kdo má zájem. A když vidím, jak to mění jejich životy, je to i pro mě velká podpora.“

V České republice našla svůj druhý domov. Má práci, díky které pomáhá ostatním a její patnáctiletá dcera studuje na střední škole sociální a pedagogickou činnost. Přemýšlí nad tím, že by se jednou vrátila domů? „Myslím na to často. Přeji si, aby v mé zemi byl mír. Aby Ukrajina zažívala lepší časy. Ale teď mám doma studentku, která mě potřebuje, a chci ji podporovat. Zůstanu tady, dokud mě bude dcera potřebovat.“ Olena dobře ví, že válka může trvat ještě dlouho, a že ne všichni váleční uprchlíci se budou jednou moci vrátit domů.

Válka mění postoje Čechů k cizincům. Své nové ukrajinské sousedy přijímají často vstřícněji, než tomu bylo ještě před pár lety. „Já ze své zkušenosti nemohu říct nic špatného. Ale chápu, že je pro vás složité, když přijede tolik cizích lidí, kteří mluví jiným jazykem. Jako psycholožka rozumím pocitům Čechů,“ přiznává Olena. Sama ale apeluje na to, aby na sebe lidé nenahlíželi podle toho, jaké jsou národnosti. „Neměli bychom dělat rozdíly mezi národnostmi, protože všichni jsme lidé. Když se něco stane, je pro mě důležité, že se mohu obrátit ke komukoliv – ať už je to Ukrajinec, Čech, Vietnamec nebo Rom. A všude potkám dobré lidi. Dobrota je znakem lidskosti, ne národnosti. V každém národě jsou lidé dobří i špatní,“ uzavírá.

<https://www.charita.cz/aktuality/charita-pro-ukrajinu/valecna-uprchlice-nehledejme-mezi-sebou-rozdi-ly-dobrota-je-znakem-lidskosti-ne-narodnosti>